

Per als militants i electorat d'ERC, només puc tenir paraules sinceres d'agraïment. Ells em van permetre liderar un partit històric i fidel al país, i representar-lo al Parlament i al Govern. Com tothom que pren decisions, vam cometre errors i jo el primer. Per exemple, creure que el procés s'havia accelerat més del que ho va fer, amb els resultats del 2003- 2006, pensar que tot el PSC havia avançat tant en el compromís nacional, com sí que ho havien fet alguns dels seus membres o bé menysvalorar la força de resistència a l'oposició de CiU i la seva incidència entre les nostres bases i entorn. Sota la meva responsabilitat es produí l'alternança política, en lloc de fer de crossa dels qui havien governat sempre, perquè certs sectors socials assumissin més com a cosa pròpia les institucions catalanes, objectius que reforçaven la cohesió del país i així vam aprovar l'Estatut nacional del 2005. Crec que vam fer el que, honestament, havíem de fer i la història ja ho jutjarà.

Aquests darrers temps, però, la discrepància política, la llunyania ideològica i la distància personal amb els dirigents actuals han arribat a un punt que ha deixat sense sentit la meva pertinença a ERC, la militància en la qual dono per acabada. No me'n vaig, doncs, pels resultats: el 1986 ERC tenia la meitat dels diputats d'avui i vaig afrontar aquell repte. No és, ni vull que sigui, una escissió, sinó una decisió exclusivament personal que ja havia decidit feia temps. Per no perjudicar ERC vaig evitar donar-me'n de baixa abans de les eleccions al Parlament i, per motius idèntics, abans de les municipals. Ho faig ara, quan formalment no ha començat el procés congressual, per no interferir-lo. A ERC hi tinc multitud d'amics, companys i moments irrepetibles. I els hi tindrè. Continuaré treballant per fer possible una esquerra nacional plural, que vulgui governar aquest país sense complexos i dur-lo fins a la construcció del seu propi estat. No tinc cap dubte que, com m'ha passat amb companys procedents del PSAN o de Nacionalistes d'Esquerra, amb molts d'ells tornarem a coincidir, en el combat de sempre.

Tarragona, 3 de juny de 2011

